

dette vigtige Spørgsmaal, medens vi ikke ønsker at straffe den Ejer, som under lovlig Form har oprettet Kontrakt med sin Lejer.

Saa kommer jeg til det andet vigtige Punkt i Huslejelovgivningen, nemlig Opsigelsesretten. Bestemmelser herom findes i §§ 15 og 18. I § 15 staar, at løbende Kontrakter skal gælde i 3 Aar fra første Flyttedag efter Lovens Ikrafttræden, og i § 18 nævnes der forskellige gyldige Opsigelsesgrunde. Der staar i § 18, 3die Linie: „Som gyldig Opsigelsesgrund skal anses“. Det ærede Medlem Hr. Kragh har jo rettet en meget skarp Kritik mod Lovforslagets almindelige Opstilling og Form, men der er en Række enkelte Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke det vil være ganske nødvendigt at faa en bestemt Udtalelse om, hvorledes de skal opfattes. Her staar nu det lille Ord „skal“. Er det nu Meningen — og det mener jeg, det er —, at der efter „skal“ skal staa: „og kan kun“ anses? Det er meget vigtigt, at vi faar saa faa Fortolkningskunster indenfor en saa vigtig Lov som Huslejeloven. Det er det ene Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket jeg meget gerne ønsker at høre den højtærede Indenrigsministers Opfattelse.

Jeg kommer saa til et andet vigtigt Spørgsmaal. I samme Paragraf nævnes der en Række gyldige Opsigelsesgrunde. Jeg forstaar meget godt, at naar en Lejer opsiges af en af de i Punkterne 1, 2, 6 og 7 nævnte Grunde, kan Opsigelsen ikke ske, før den 3-aarige Kontraktperiode er udløbet, men ifald en Lejer, som staar med en 3-aarig Lejekontrakt, gør sig skyldig i Overtrædelser af den Art, der behandles under Punkterne 4 og 5, til Dels under Punkt 3, hvornaar kan han saa blive udvist af sin Lejlighed? Skal Ejeren finde sig i at beholde en Lejer, som gør sig skyldig i saadan Overtrædelse, i tre Aar. I det hele taget vilde det have været af stor Betydning, om der i dette Lovforslag var blevet opstillet en normal Lejekontrakt, thi hvis vi havde set en saadan normal Lejekontrakt, kunde vi endnu bedre have bedømt de enkelte Punkter.

Hele denne Paragraf betyder i Forhold til den gældende Lovgivning en, om end ikke særlig betydende, Udvidelse af Ejerens Opsigelsesret — derom kan der ikke være nogen Tvivl. Men samtidig med, at denne Opsigelsesret er en lille Kende udvidet, er jo rigtignok, om jeg saa maa sige, et Evighedsstempel sat paa den — foreløbig strækker den sig i hvert Fald til 1931. Netop paa dette vigtige Punkt —

jeg vil kalde det det vigtigste Punkt i hele Boliglovgivningen — vilde det have været i allerhøjeste Grad nyttigt og gavnligt, om Grundejerne havde deltaget i Forhandlingerne, saaledes at de kunde have fremsat forskellige berettigede Krav, som maaske i dette Tilfælde kunde være opfyldt. Jeg beklager meget Grundejernes Optræden i dette Forhold. Den i 1921 siddende Regering var saa heldig, maaske jeg kan kalde det „dygtig“, at faa et saadant Samarbejde om Huslejelovgivningen i Stand mellem Grundejerne og Lejerne. Jeg maa beklage denne Mangel paa Held, maaske Mangel paa Dygtighed, hos den nuværende Regering, som ikke har kunnet faa disse store Organisationer til at arbejde sammen.

Naar der har været Tale om Opsigelsesretten og hele Dispositionsretten, har man jo gentagne Gange hørt om de økonomiske Tab, som Ejerne har lidt gennem de Huslejelove, vi har haft, men jeg maa skarpt understrege, at økonomiske Tab har ingen af Huslejelovene paa noget Følt paaført de paagældende Ejere, naar der da regnes med en rimelig Fortjeneste ved Arbejdet, en rimelig Forrentning af Kapitalindskuddet og en rimelig Risikopræmie. Det er et Forhold, som en Række af betydende Grundejere Gang paa Gang har understreget: økonomisk Tab gennem de Huslejelove, vi har haft, har der overhovedet aldrig været Tale om. Det viser sig jo ogsaa, at der ikke er nogen Ejer, der vil inlade sig paa at give Slip paa de Ejendomme, han har. Ejendomme har under hele Krigsperioden været og er stadig det mest værdifulde Objekt for Kapitalanbringelse, og derfor skal vi heller ikke fortænke Grundejerne i, at de holder saa fast paa disse Ejendomme, som ellersaa værdifulde for dem, men gaar de til at spekulere med Ejendommene, at gøre Boliger til Spekulationsobjekt, vil det konservative Folkeparti, hvor som helst det møder dette, sætte sig derimod.

Der er i den Række af Opsigelsesgrunde, som betyder en Udvidelse af den nuværende Opsigelsesret, et Punkt, paa hvilket det konservative Folkeparti maa ønske en Forhandling, og et andet Punkt, paa hvilket det maa kræve en Udvidelse. Hvad angaar det Punkt, paa hvilket vi ønsker en Forhandling for at komme til et Resultat, som kan godkendes fra alle Sider, saa tænker jeg herved paa det Forhold, at i den nuværende Boliglovgivning er Restriktionerne saa skarpe, at der overhovedet ikke kan tages Hensyn til Forholdet mellem Størrelsen af den paa-